

דברי הכפר

רות נאי ז"ל במופע פנטומימה. תמונה לקוחה מתוך הספר:
"הבונים קיבוץ" - יובל לכפר הנשיא

גיליון מס' 2001 * י'ג בסיוון תשס"ו * 9 ביוני 2006
כפר הנשיא * עלון פנימי
sachlav@kfar-hanassi.org.il

בית כפר-הנשיא
 משתתף בצערם של
 אביטל, אלינעה, ובועז
 וכל בני המשפחה

עם פטירתה של חברתנו

רות נאי

ז"ל

שהלכה לעולמה אחרי
 מחלה קשה

שלא תדעו עוד צער.

מֵאֲמָא

אינני נפרדת ממך, את בלבי לעד ואת שומרת עלי מלמעלה.
 שופעת אהבה ללא תנאי, מדריכה אותי בכל צעד לבל אפול.
 מחזקת את ידי בכל אשר אבחר,
 ממשיכה להזרים בי את הכוח לאהוב כל אדם,
 כי אדם הוא אדם, הוא אדם.
 והחיות ובעלי הכנף והיצורים הכי קטנים בעולמנו,
 לכולם, לכולם יש החופש והזכות לא לסבול,
 ולכולם יש את הזכות להיות נאהבים ולכולם יש הזדמנות לכפר.
 לכולם לב פועם וחם.
 ואת זאת שלימדת אותי לסלוח לחלשים
 ואת זאת שלימדת אותי לתת יד לנזקקים,
 גם אם נראים הם חזקים.
 זכות גדולה ניתנה לי להיות בתך
 אני מעריצה אותך
 את אחת ויחידה
 מיוחדת ונבונה
 את אמא שלי.
 אלינועה

"אל מלא רחמים
אלמלא האל מלא רחמים
היו הרחמים בעולם ולא רק בו".

זהו חלק משיר של יהודה עמיחי שהתאים לי בהקשר הנוכחי של אישה כמו אמא, איך שלקחה כל מה שהחיים נתנו לה, והדרך שעברה בחיים ועד היום. ואם מותר להגיד דברים טובים על התקופה הרעה האחרונה, זה שהמחלה של אמא הדגישה את הליכוד המשפחתי שלנו והשלימה את התכונות של כולנו כמו פאזל.

את אבא שהביא הומור, כוח, שקט והרבה סבלנות, את בועז היציב והרגוע. הכוחות שנתגלו אצל אלינועה ואצלי שלא ידענו שיש לנו וחיזוק הקשר בין אמא ואחותה דיאנה.

גילינו את המשפחה המורחבת בכפר-הנשיא, את החברים, ואני רוצה להודות לכם מכל הלב. תודה גם לצוות ההוספיס ולצוות בית-יונתן המדהימים שבלעדיהם היה לנו הרבה יותר קשה. הידיעה על התקופה הקצרה שקיבלנו נתנה לנו ליהנות יחד מרגעים מתוקים ופרידה מנחמת.

יהי זכרה של אמא האהובה תמיד עמנו.

אביטל.

When we were small, Ruthie was my "little sister". She was termed "the pretty one" with her large, expressive blue eyes and cute lisp.

This was the role given to her in the family.

Only when we reached our early teens were we on even terms. Together we built magnificent sandcastles on Bournemouth's Beach for prizes. We loved to see comedy skits and cartoons at the News Theater. Best of all we went horse-riding on the cliffs overlooking the sea. Ruthie always rode ahead of me and was the most adventurous. In later years her talent earned her a cowgirl job at Kibbutz Matzuba.

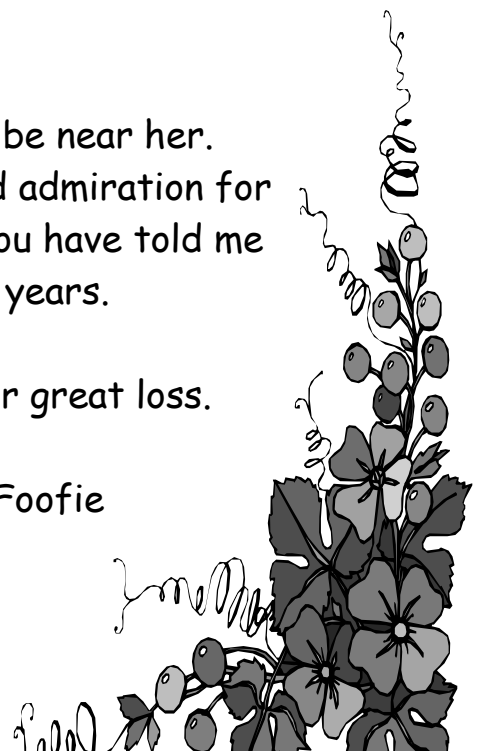
Her remarkable gifts for miming, clowning and acting made me very proud. When she ran the Kibbutz shoe shop, she was not content without mastering the art of shoe making. The development by her of professional websites in her senior years was truly amazing.

Ruthie passed through dark and difficult passages in her life to emerge triumphant. Her love and passion for life on her own terms transcended everything.

When she became terminally ill it was time to be near her. Only then did I realize just how much love and admiration for her radiated from all of you who loved her. You have told me how much you have learned from her over the years.

I bend my head in sorrow at our great loss.

Goodbye Foofie

"בצער רב אנו מודיעים....."

יש משהו מאד יבש ומרוחק במודעות האלה. כאילו אין מדובר בבן אדם....עולם שלם, שברגע נלקח מאתנו.

אישית, עלי להתוודות שלא הכרתי את רות מעבר ליום יום הרגיל שלנו. רק לאחרונה ראיתי את הטיפוס, האופי והכשרון הגלום באישיות זו. רות נכנסה לעולם האינטרנט ולמעשה הקימה את האתר הרשמי של כפר הנשיא

. www.kfar-hanassi.org.il

רות הקימה מספר אתרים נוספים למרות שאישית לא חשבתי שזה השטח החזק שלה. אבל מסתבר שאתרים אלה יכולים לעמוד בכל מבחן מקצועי. רות ידועה יותר בשטח התאטרון ובעיקר הפאנטומימה, בה השתמשה בדרכים רבות ומגוונות לאמר לעולם את מה שיש לה לאמר. רק לאחרונה נוכחתי כמה עשיר עולמה כשהתחלנו לארגן סרט וידאו על רות לקראת יום-הולדתה הקרב. בסרט מסוג זה אני מרגיש צורך להכיר את הנושא ומתוך כך ראיתי אדם הרבה יותר עשיר ומגוון מאשר ניתן לראות ביום יום הלא-כל-כך-מפרגן שלנו. אנחנו עדיין לא ראינו יותר מטפח מעולמה של רות ואת זה נתקן עם בוא העת.

אבינו שבשמיים, עשה מנוחתה עדן.

דוד אלמן

ראש-פינה 4.6.06

הלכת מאיתנו.

השארת אחריו שובל ארוך של זיכרונות.
רות, הליצנית, הילדה הקטנה שסירבה לגדול. לא איבדת את התום שבך, נפש
רגישה ומעונה שלנו. בכל דמות שיצרת הבאת מעצמך, מאותה נפש עדינה.

עבודתך הייתה מינימאליסטית, מתוך חיפוש עמוק בתוכך. את אמנית של צבע,
תנועה ומוסיקה. כך התנהלת בנתיב חייך בלי להטריד איש ומבלי לגרום לחוסר
איזון בסביבתך.

התוודענו אחת לשנייה בתיאטרון הגליל בהצגת "וויצק". שתינו אז היינו באיזו
נקודת זמן מאוד קריטית בחיינו, ומבלי להחליף מילה ידענו שתינו בשתיקה מה
שעובר עלינו.

שיר ערש שרת בהצגה זו לַבְּתִי מאיה, קטע שלא אשכח לעולם.
דרך עבודתך על התפקיד שבעצם עצמך עיצבת אותו, (בטקסט הוא לא היה
קיים), הייתה מרגשת.
כיצד בכל פעם היה צבע אחר לדמות הנרקמת על הבמה. חיפשת וחיפשת עד
לתוצאה המדהימה בסופו של התהליך. בהצגה חצית את הבמה וסחבת
אחרייך זוגות רבים של נעליים (סימבול השואה). חייך אף הם היו שזורים
מחרוזות של יצירה, אהבה, רגישות ועוצמה. בדרך מעניינת וייחודית משלך.

תודה לך. הייתה לי הזכות להיות חברתך. ותודה לך על ערב אחרון בלתי
נשכח בחייך שהענקת לנו אצלנו בבית. ערב קסום שבו היית במיטבך, רות,
מצחיקה, רגישה, מלאת הומור ועוצמתית. באותם רגעים, ממש חשבתי שתחיי
לנצח ולו רק כדי לצחוק בחברתך עד דמעות.
תודה לך שהיית חברה לי.

תמיד תהיי בלבי.

כרמלה חלפי.

רות נאי ז"ל

תמר ביקשה מאיתנו – בני המשפחה לספר קצת על רות, לשתף אתכם בסיפור קורות חייה. ההיענות היתה גדולה מאוד, התעורר אצלינו הרצון להציג את אמא רות כפי שהיתה על כל ההיבטים, החזקות והחולשות, תמר הקשיבה ורשמה והתוצאה שלפניכם היא שילוב של רשימותיה ורשימותנו.

רות נולדה ב - 24.6.36 כבת שנייה למשפחת אנדרס בלונדון. האב עבד כסוכן נדל"ן. בזמן מלחמת העולם השנייה עזבה המשפחה לעיר בורנמות'. שם התחיל האב את עבודתו רבת השנים כנהג מונית (עד גיל 80) כאשר בשנים הראשונות היו בני המשפחה נודדים מבית לבית, וכתוצאה מכך מבית ספר אחד לבית ספר אחר.

בגיל 15 נאלצה רות לעזוב את בית הספר ולעזור בפרנסת המשפחה, לאחר שהאב נטש – זמנית, את האם ובנותיה – ללא כל אמצעים. היא הלכה לעבוד אצל משפחה יהודית, וגם סייעה להם לנהל את חנות הנעליים שלהם. אחר כך עברה לעבוד בחנות כל בו, וניהלה את מחלקת ההלבשה. בשלב זה כנראה התגלה אצלה הכישרון האמנותי שלה, והיא החלה גם לעצב שם את חלון הראווה.

הקשר של רות עם "הבונים" החל כאשר מישהו מהתנועה ביקש ממנה להקים קבוצה של חניכים שהיו צעירים ממנה רק במעט. למרות חוסר ההכשרה שלה, וללא ניסיון קודם, היא עשתה דברים נפלאים עם החניכים האלה, כמו גם טיולים ברכבת למקומות מרוחקים. התנועה הייתה גורם מאוד משמעותי בנעוריה, אך בד בבד ניהלה גם חיי חברה ובילויים עם חבורת בני עשירים. את בחירתה בין שני העולמות עשתה כאשר נשלחה למכון למדריכי חו"ל בירושלים, שם הכירה את ג'ורג', שלימים נישאה לו.

חברי גרעין ה' עלו ארצה, אך ג'ורג' נשלח לסקוטלנד לנהל סניף גדול של הבונים ושיכנע את רות לבוא עמו. שם התחתנו ושם גם נולדה בתם הבכורה אביטל. בחורף 1961 כאשר השלג נערם סביב הבית תקפו את רות צירי לידה, והיה צורך לפלס דרך לאמבולנס. כשהגיעו לבית היולדות חסמה את דרכו של ג'ורג' אחות גדולת מימדים ואמרה לו שהוא אינו יכול להיכנס! והוא נאלץ לחזור ברגל הביתה, הליכה של 5 ק"מ בסופת שלגים. אולם אביטל לא נולדה באותו ביקור, וכשהגיעה "שעת האמת", ג'ורג' שכבר היה למוד ניסיון מר, החליט להישאר בבית ולחכות לבתו שם.

במאי 1962 עלו רות ג'ורג' ואביטל לארץ ישראל, ישר לכפר הנשיא. רות עבדה כמטפלת בבית הילדים ולאחר מכן עברה לעבוד כמנהלת המועדון של חדר האוכל החדש ומאוד הצליחה שם באירוח קבוצות התיירים שהגיעו לקיבוץ, טיילה איתם, ודאגה לרווחתם.

למרות זאת חבלי הקליטה ונוהלי הקיבוץ בתחילת דרכו, גרמו לה לקליטה קשה, ואז מתוך מצוקה היא התחילה לצייר וגילתה בעצמה יכולות מדהימות בשטח הזה.

בשנת 1964 נולדה אלינועה.

אחר כך באו הימים של רות כמטפלת באולפן וב"מתנדבים", רות מנהלת חנות נעליים (תוך גילוי יכולת עסקית מצוינת), אחר כך רות הסנדלרית.

ב - 1974 נולד בועז.

ב - 1983 נפרדו דרכיהם המשותפות של ג'ורג' ורות.

ממשבר זה צמחה רות והתפתחה. היא החלה לגלות את כישרונותיה, ובעיקר את כישרון הפנטומימה אליו התחברה במיוחד בגלל מכשול השפה. כמו בכל דבר שעשתה הייתה רות המורה של עצמה. זוכרים את הפנטומימה עם הנעליים? ועוד קטעים מצחיקים בתרבות הזיגים בקיבוץ, בהם לקחה חלק מכובד. רות הפכה לשחקנית, לפנטומימאית, וליצנית מוכרת. היא יצרה קשרים עם אמנים שונים ואף זכתה במקום ראשון בפסטיבל פנטומימה ארצי. היא נכנסה יותר ויותר לאמנות התיאטרון. עשיית הבובות והפעלתן הפכו לעניין המרכזי שלה, והיא נסעה לאנגליה ללמוד את המקצוע. מאוחר יותר היא גם לימדה את המקצוע בתל- חי, ובנוסף לימדה אנגלית באמצעות דרמה.

בגיל 60 פרץ שלב המחשב אל תוך חייה של רות. תחילה היה זה מתוך הקשר שלה עם בועז, שאוכל, שותה ונושם מחשבים, מאז היוותו ילד ועד היום. היא התפתחה ולמדה בעצמה עוד ועוד בתחום זה. עד שהיתה אף מסוגלת להדריך חברים רבים בקיבוץ בשימוש במחשב.

תחום נוסף שהעסיק אותה היה שיפוץ ושימור תמונות ישנות וקרועות ואנשים רבים נעזרו בשירותיה. הופנו אליה בקשות ליוזמות פרטיות כמו "סולם יעקב" ויוזמות פרטיות במשק, בעבודתה שילבה את נטיותיה וכישרונותיה היצירתיים. היא למדה לבנות אתרים, ובנתה את האתר של הקיבוץ, של מפעל "הבונים", של ענף הערערים, האירוח הכפרי, צמחי המרפא, ושל בית יונתן שבו סיימה את חייה.

בריאותה של רות הייתה לקויה במשך שנים רבות. בין היתר התגלתה אצלה לפני כמה שנים מלנומה (סרטן העור) שסולקה. לאחר כשנה עברה התקף לב. בסופו של דבר, הסתבר שהמלנומה ההיא פיתחה גרורות, אשר התחילו לתת את אותותיהן באוקטובר בשנה שעברה.

רות נלחמה על חייה. היא רצתה לחיות. בכל פעם שנראה היה, שהסוף קרב ובא, היא התעשתה וחזרה, עד אשר לא עמדו לה כוחותיה והיא נפטרה. בני המשפחה ניצלו את החודשים האחרונים כדי להתקרב יותר וליהנות עד כמה שניתן היה בתקופה הקצובה שנותרה.

תחושת חוסר הערכה כלפיה בקיבוץ, ליוותה את רות בתקופות שונות. במיוחד כשהוקם אולם דדו, שרות היתה שותפה ומעורבת בכל השלבים של התכנון והרצת המקום, אך לאחר מכן לא ניתנה לה ההזדמנות לנהל אותו, ועל כך היא כאבה מאוד.

רות נפטרה 3 שבועות לפני שמלאו לה 70 שנה. היא הותירה משפחה אוהבת וכואבת, והרבה חברים שנקשרו אליה ואהבו אותה מבית ומחוץ, חלקם באופן מיוחד בתקופה האחרונה של חייה. יהי זכרה ברוך!

רשמו: תמר וולפין, ואביטל נאי נוימן,

מהעורכת

"יגון ואושר מתחלפים בתור, זה יעבור, זה יעבור...." כתב אלתרמן. ימים של חג ואושר התחלפו להם בימים של עצב וצער. לפני יומיים חגגנו את חג הביכורים – ההתחדשות, מתן תורה. והיום אנו אבלים על הילקחה של רות מעימנו, חברה יקרה והיא איננה עוד. לפני שבוע לבש העלון חג והשבוע יש לנו עלון מלווה באבל. ברול יהיה זכרך רות. ולמשפחה – ניחומים.

הרבה דובר על אותה הגברת ששינתה את האדרת, הישנה, החביבה והמוכרת, בערב שבועות כשחגגנו לה 2000 הופעות. החגיגה היתה מושלמת, גם האדרת, היה כייף להכין את ההוצאה המיוחדת, ואפילו הראו אותנו בסרט (תודה אביטל). ...הלאה לקראת האלף הבא, עלינו לטובה. רגל ימין קדימה ודרך צליחה. שיהיה רק בשמחות.

כאן גם המקום לכתוב תודה מקרב לב, לרג'י עבור האיור הנהדר – הלוגו לכותרת גיליון ה- 2000 במהדורתו המהודרת. כותרת שתמשיך כמובן ללוות את הגיליונות שבדרך.

אגב לגבי "דברי הכפר" הזה, אתם לא חושבים שבגיל מופלג שכזה כבר לא יאה אפילו, לקרוא לו עלון. שאכן כבר הגיע עת לקרוא לו: עיתון? או שבועון?! אחרי הכל הוא כבר בן 2001 ?!

והלאה!

יש לי רעיון ליצור גיליון שהנושא שלו יהיה: **הבית**. הרבה מדברים אנחנו וסביבנו על בית, על בית שעזבנו ועדיין נותרה התחושה שאנו שייכים, על בית שהחמצנו, שעברנו... "בית ושייכות, בית ומחויבות", "משמעות של בית עבורי", "הרהורים על בית", "בית ונדודים", "חיפוש" זיכרון מהבית"... ועוד ועוד. כל רעיון שיהיה לכם בנושא. כתבו, ראינו, כאוות נפשכם ומוחכם הפורה מחשבות ומילים. **בית** יהיה נושא **גיליון 2003**.

אז בבקשה להתחיל כבר לחשוב ולכתוב ואז לשלוח אלי, כן לאימייל שלי, או לת.ד של דברי למי שלא יודע איך.

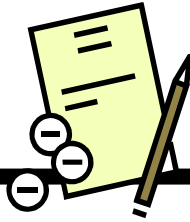
ולסיום:

מרגה ואורי, שלומית והרי, איתמר ומיכל, תודה לכם מקרב לב על ההיענות שלכם לקריאה לעזרה - לתרומה. תבורכו על רוחב ליבכם ועל השתתפותכם בהוצאת גיליון ה- 2000 של העלון שלנו.

תודה והערכה.

בשם המערכת כולה:

שושנה שרקי

בית כפר-הנשיא
משתתף בצערה של
פנינה גולן
וכל בני המשפחה

עם פטירתה של האם והסבתא

יפה וייס

ז"ל

שהלכה לעולמה אחרי
מחלה ממושכת בבית אבות צפת

שלא תדעו עוד צער.

ישראל ויפה וייס הגיעו לקיבוץ בשנת 1987 בסטאטוס של הורים של חבר, כהורים עצמאיים. הם עזבו את תל-אביב, את כל חבריהם השאירו מאחור. לא פשוט היה להם להצטרף לקיבוץ, לתוך חברה של הורים וחברים בגילם שהם דוברי אנגלית ועם מנטליות שונה לגמרי. הם היו זוג שקט וצנוע הליכות. אבא של פנינה תפקד כנהג בריאות מספר שנים, ושירת את המרפאה נאמנה. הוא הוביל בדיקות, הביא תרופות, והסיע חברים לנסיעות בריאות. יפה עבדה במחסן הבגדים. אישה נאה תמיד מטופחת ולבושה יפה ובטעם טוב. אופה מבשלת ומארחת. אמא טובה וסבתא מקסימה לנכדים.

בשנת 1994 מתוך תקופה של חולי, נפטר ישראל ז"ל. בשנת 1996 שנתיים אחרי מות בעלה, התערער מצבה הבריאותי של יפה והיא אושפזה במחלקה השיקומית שבבית האבות בצפת. לאחר 11 שנים שם, לפני כשבוע ימים, נפטרה יפה בשנתה, בשיבה טובה.

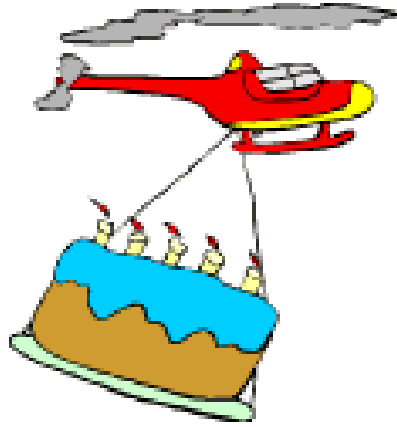
תמיד אזכור אותה, את אמא של פנינה, האישה היפה עם החיוך המקסים, ברכת השלום הלבבית שלה, וה"מה שלומך?" המתנגן, המצפה באמת לתשובה. את קולה הנעים כאשר שרה את שיר הערש "שלופ ז'ה שוין מ'ין

יענקל'ה מיין שעיינר.." בערב יידיש שאירגנה בזמנו אביטל. גם את טעם
 הפרוסה מעוגת השמרים הטעימה, שהקפידה לאפות עבור פנינה והמשפחה
 מידי שבת.
 יהי זכרה ברוך!
 שושנה שרק.

ימי הולדת

11.6	תמנה שוער ציון דוארי הופמן יותם (ת)	16.6	לני יודאיקן שרונה מרציאנו תמר הרמן ליאם סולומון (נכד בן-צבי)
12.6	לוי גנסלב עדו סלע אור דוארי	מזל-טוב!	
14.6	תמרה לוי עפר שוער (נכד עמית-גרשמן) שקד ברק (נכדה אב) נעה ברור (נכדה)		
15.6	שאול ריפקינד רחלי פוקס מרים מעין		

ימי נישואין

טוטסי וג'קי עמר מאיה וליאור טיקוצינסקי	12.6
יעל והנרי שפרונג דוט וסימון שיינגזיכט	13.6
תמר ואורן קולינס	14.6
דינה ובנסון הוניג רמה ושלומי זולטי	15.6
תמרה וצבי לוי	16.6
פט ויהודה בן-זאב דינה וארנולד בידק	17.6

פירוורים 06.06.06

פתחתי את המחשב כדי לאסוף עבורכם את הפירוורים שהתפזרו במהלך השבוע האחרון, ועל המסך ריצד התאריך הנחמד הזה, וחשבתי לעצמי שזה יהיה נחמד להנציח אותו בכותרת גדולה בפתחת מילניום חדש של גיליונות "דברי הכפר". תיהנו גם אתם.

רות נאי ז"ל - חזרתי הביתה מותש לחלוטין מעוד יום בדרכים אליו התווספו גל החום המעיק ופקקי התנועה הבלתי נגמרים בעקבות הפסקות החשמל "היזומות" ואיך שנכנסתי התבשרתי שרות נאי הלכה לעולמה. לא מצאתי בי את הכוחות ללוותה בדרכה האחרונה, העדפתי לזכור אותה כפי שהכרתיה לראשונה, כ"רותי-תותי" של תיאטרון הבובות. החיוך, השובבות, הציניות הממזרית משהו, הבובות שאפשרו להסתתר מאחורי הקלעים ולומר ולהתנהג לא לפי כללי הנימוס והטקס המחייבים. כשדורית סיפרה לי על הפרחת הבלונים הצבעוניים בסיום ההלוויה לפי בקשתה של רות ז"ל, חשבתי לעצמי כמה מתאים לה, אני בטוח שהיא תחסר לכולנו ובמיוחד לכל בני המשפחה. יהי זכרה ברוך.

גל החום הכבד – שתפס את חברת החשמל עם המכנסיים למטה, תפס גם אותי כאמור בדרכים. באותו יום ראשון, הגעתי ממש על אדי הדלק שבמכונית, מכיוון שבתחנות הדלק בדרך הביתה לא היה חשמל ואי אפשר היה לתדלק. ביום שני ראיתי את תאונת הדרכים המחרדה בכביש עוקף עפולה, שהתרחשה עקב הפסקת עבודת הרמזורים בכביש כתוצאה מהפסקות החשמל "היזומות". בתאונה התברר

יותר מאוחר שנהרג בחור צעיר מאחד המושבים בחבל התענכ"ים, שחזר עם אחיו מבחינת הבגרות בתנ"ך, אותה עשה כדי לשפר ציון... אף אחד כמובן לא ייתן את הדין ורק המשפחה האבלה תישאר עם הכאב הנורא. זו אולי הזדמנות נוספת לקרוא לכולם לנסוע בזהירות.

בחירות הבגרות – מצידן נמשכות בקצב והחבר'ה חורשים את הספרים והמחברות ומתנהגים כמו "זומבים" שיהיה להם ולנו בהצלחה ונעבור גם את התקופה הזו בשלום.

ראשוני ה"בניקים" – מצאו בכל זאת את הזמן בין הבחירות לעבור לחדרי הנעורים והחגיגות בעיצומן.

חג השבועות – עבר עלינו לטובה, בסוף שבוע ארוך ונעים. מסיבת החג הייתה מושקעת בטוב טעם וזו עוד הזדמנות טובה להודות לעוסקים במלאכה, ובמיוחד לצוות החג, **גדי עמית, אמירה אנגלסברג, תמיר שפרונג, ואביטל שובל**. היה מאוד נעים ומיוחד, ונתן לכולם עוד הוכחה (כאילו שמישהו באמת צריך) שעם הרבה רצון טוב, קצת תקציב, אפשר להרגיש באווירת חג משותפת גם בעידן ההפרטות.

סיום חג שבועות – גם מבשר את סוף עונת החגים השנתית. ועכשיו נותר רק לומר – להתראות אחרי החגים – אבל למכורים כמוני יש עכשיו את החג הגדול מכולם: **המונדיאל** שבא עלינו לטובה (אני מקווה) החל מיום שישי זה. מלאי הבירות והפיצוחים מוכן, וכמעט מיותר לבקש ולהפציר: לא להתקשר בשעת משחק !!! הכול מוכן לחגיגות ואף על פי שאני יודע שאלו דברי כפירה בכפר הנשיא – יאללה ברזיל...

...כי גרביים לא חסר... - כדברי השיר המיתולוגי של להקת "כוורת". **רובי המרשלג** כתבנו בצפון הכין כתבה שהגרביים שיגרבו כוכבי הכדורגל במונדיאל מיוצרים כאן אצלנו בצפון במפעל גיבור קריית שמונה, כך שגם אנחנו שותפים...

אימא הבאתי גביע – לא רק פני גרשון יכול לעזוק את המשפט הזה, אלא גם **יהל גרשמן וגולן רוזנקרנץ** שחזרו עטורי תהילה ומדליות מאליפות הפועל בקט-סל בה זכו בגביע. ראש הממשלה טרם מצא זמן להרים טלפון ולברך.

מקהלת הגליל העליון – מחוזקת בכוחותינו נתנה קולה וזימרה בחג השבועות בפסטיבל אבו-גוש. בקרוב (23/6) ניתן יהיה לשמוע אותם בכפר בלום בקונצרט חגיגי בו יבצעו מיסה של שוברט. מביני עניין אומרים שההופעה מומלצת מאוד!

השיפוצים במועדון הנעורים/נעורון – נכנסים להילוך גבוה והמקום כבר מתחיל לתפוס צורה. כל הכבוד לאיילת מרום על היוזמה וההשקעה. מקווה שהילדים ידעו להעריך ולשמור על המקום ולנצל אותו בהנאה לטובה.

בריכת השחייה נפתחה להנאת המשתמשים הקבועים ובכלל. נראה גם שיש מינויים חדשים בנוסף לאלו מהשנה האחרונה. לכל מי שמוותר מרצונו על התענוג הזה. דעו לכם שההפסד כולו שלכם.

בני כיתת איילה – בילו את סוף השבוע האחרון לפני שבועות, במשימת ה"חלון הבודד" ברמת הגולן, במהלכו הם גם רכבו על אופניים, מאגם "ביתוניה" בגבול עם סוריה ועד לגמלא העתיקה, שם קיבלו הסברים מאיציק בן דור על אודות התקופה וחזו בנשרים מהמצפה המרהיב. עתה הם עסוקים במרץ בחזרות לקראת הצגת

הסיום (הכינו כרטיסים מראש) בבימויה של **שרל'ה מרקוסון**, ובליוודי פרשת השבוע לקראת העלייה לתורה (הכינו את הכיפות) בהדרכתו של הרב **אלישע וולפין**.

טיסות נכנסות:

משפחת **אורן** חזרה ארצה מחתונת **אור** ובח"ל בארה"ב. מזל טוב לכולם.

דנה וויטהם חזרה מטיול בהודו ואוסטרליה.

נחמץ כץ שב לעסקי המכונאות לאחר ביקור אצל הג'וניור בחו"ל.

נמרוד פלמה הגיע עם חברתו לחופשת מולדת מהלימודים בהוואי.

ולכל הנמצאים, השבים, המגיעים, הנוסעים, אנו רוצים לאחל מונדיאל מוצלח וכמו תמיד: שיעבור לכם הכול ממול.

שבת שלום ולהשתמע בפירורים הבאים (תיזהרו מנמלים)...

אבי דורית אביב גליל בת-אל גולן ליהי כרמל רוזנקרנץ

חג שבועות 2006

שני תכנים עיקריים לחג השבועות,

התוכן המסורתי והתוכן החקלאי.

בערב זה שולבו השניים ברב חן ומקוריות,

בעזרת המשתתפים הרבים מכל הגילאים;

בקריאה, שירה, נגינה וריקודים.

מעל גבי המסך צעדו בסך ענפי המשק השונים, כל ענף וייחודו, כאשר ברקע

המילים והעשייה, מתנגנת לה המנגינה או השיר שהכי מתאים לאותו ענף.

את קטעי הקישור בין הסירטונים העביר לנו מעל הבימה בהומור ובכישרון רב

תמיר "היחיד והאחד":

**"מה שראיתם זה יפה, אבל אני אזכיר
לכם מה עוד לא ראיתם":**

הראשון של המצגת כיכב מרק רובין, בשיר הלל ל"**לחם**" ממנו אנחנו מתקיימים, כאשר הוא מספר על כל תהליך הזריעה, הקציר והדיש... עם לישת הלחם הוא מעיד - אתה נכנס לנירוונה.

אחריו סיפר אורי אולינר בפרק "**הבונים**" על מצב המפעל כיום. לאחר מספר שנים קשות עבר המפעל לרווח בשנת 2005+2004 ובמהלך החודשים האחרונים מגיע להיקפי מכירות שלא ידענו מזה זמן רב". ותמיר הרחיב אחריו והזכיר לנו מעל הבימה מאיין כל זה התחיל: "מ"רית בשדה אין טוב מזה". עד הבונים שהיום מוכר את תוצרתו בין השאר לבתי הזיקוק ואלה נמצאים במפרץ חיפה אשר כידוע לכולם ממוקם לא רחוק מהים התיכון, אשר בתוקף היותו ים, מייצר עננים שנסחפים עם הרוח אלינו לגליל ומרוב עייפות מורידים כאן גשם אשר מנביט את זרעי החיטה שסלאח סלאח מטובה זרע בדימעה!!"

אחרי הצגת ה"**שכונה**": מעל גבי המסך, נקראה בקול הסיסמה: "בוא והצטרף אלינו - יש כאן מושבה אנגלית".

ערערים: לאחר הסבריו של יעקב, ציין תמיר את העובדה ש"המקום שנותן פרנסה למספר המשפחות הרב ביותר בכפר הנשיא". (לא כולל המפעל ושטו פרלסון)..

*****ומעכשיו, כל פעם שישנן מרכאות, אלה הם ציטוטים מדברי תמיר, על הבימה, בין המצגות.**

גד"ש: "לא ראיתם 12 חבר'ה, בשלוש וחצי בבוקר, יושבים דחוסים בטרנזיט של החולה בלי חלונות אבל כן ראינו במצגת שחצי עובד, מגדל לבד 4,000 דונם.

בגלל היתרון לגודל, אנו כאמור בשותפות עם להבות הבשן, היא שותפות "כלנית". וכן, למרות שהוא לא שלנו, הבחור הצעיר מהמצגת, הוא הציג את הפלחה בצורה נהדרת.

פרדס: "התרחש הנס – סוף סוף זה קרה לענף הפרדס: לאחר מספר שנים קשות עם מחירים בריצפה, התרחש בשנה מהפך דרמטי עם מחירים בשמים, גם בגלל סופת ההוריקן שפגעה בפרדסי פלורידה. התוצאות יפות".

בנושא לול: דייב הבטיח לנו מעל גבי המסך, שהוא נוקט בכל האמצעים שלא יכנסו לכאן (לשטח הקיבוץ והלול) ויפיצו חלילה את מחלת שפעת העופות (והחשש ממנה), המככבת בתקופה זו בעולם.

אבוקדו: "בראש הענף עומד דני פרידלנדר - מגדל מקצוען מן השורה הראשונה בארץ, פלוס תכנון זנים מוצלח לאורך שנים, הביאו את מטע האבוקדו שלנו לרמה גבוהה בכל קנה מידה – חקלאית וכספית כאחד".

הידרו-אלקטרי: במצגת הסביר לנו אודי אגם על המקום וההסטוריה שלו. והוסיף אחריו תמיר, בשיר הלל למייקל דוארי ז"ל. "האיש שחלם ויזם ולחם לא זכה לחזות בפרוייקט שהושלם

הוא הלך טרם עת אך השאיר מתנה
ששנים עוד הרבה ידברו בשיבחה
איך בשקט בשקט ובלי זיהום כלל
הופך המפעל כל טיפה לחשמל".

והוזכר בקצב מסחרר בלווי מנגינה של תקתוק מכונת כתיבה תהליך הוצאתו
של העלון השבועי המהולל של כל הימים "דברי הכפר" והוא חוגג את הוצאת
גיליון ה-2000. בדיוק בערב חג שבועות זה.

ונותר רק לברך על שזכינו, ויש בינינו תמיד אנשים שיכולים ומוכנים ועושים
את הכי טוב שיש, להרים במקום הזה ערב חג שכזה, ולשמח ולרנן את הלב.

תודה לאביטל, תודה לתמיר, תודה לגדי, ותודה לאמירה. ולכל אלה שהכינו
את הברכה לערב החגיגי - העוגות היו מדהימות מאי פעם - זה נכון? או
שרק נדמה לי.

כה לחי! ושניפגש הרבה רק בשמחות.

שושנה ש.

ממרפאת השיניים לחברי כפר-הנשיא שלום רב

ברצוני להיפרד מכם בכמה מילים, להודות לכם על הזכות שנפלה בידי
להכירכם ועל תקופה לא קצרה – שבע השנים, ששהיתי במחיצתכם.

אני מאחל לכל אחד ואחת מכם, כל טוב והרבה בריאות.

ד"ר אילן רופא שיניים

ומאיתנו – תודה ענקית לאילן,
על שנים של טיפול מסור. טיפול מקצועי,
עם המון אמפטיה, הבנה ועדינות נפש. דרך צליחה לך, אני מאחלים לך, מלווה
בהרבה סיפוק והנאה.
והלואי ותמשיך לפגוש עוד הרבה אנשים נחמדים כמונו בדרך.
בשם חברי כפר-הנשיא

כלי רכב נטושים

בחניה באזור בריכת השחייה נמצאות מזה זמן רב 3 מכוניות נטושות:

פיאסטה מס' 3435584

? מס' 2854289

פיאסטה מס' 5748000

בעלי המכוניות מתבקשים לפנות בהקדם לאזור המוסכים אחרת הן יסולקו.....

בתודה

כמה תודות

ראשית מבקשת להביע את הערכתי ולומר תודה למושנה שרקני על הוצאת עלון מקסים שעליו עבדה ימים כלילות כדי שיצא כל כך מהודר, איכותי ובזמן. שושנה – תמשיכי כך, ובגליון 3000.....

לאביטל, לאולגה ולכל מי שהיה לצידן לאורך כל הדרך בזמן הפקת ערב שבועות כל כך מדהים. תמיד מצליחים להפתיע לטובה ולהדהים באיכות ההפקה – תודה, תודה, תודה ענקית.

ותודה גדולה לכל כותבי הפרורים בשנים האחרונות שאוספים בעבורינו את כל שבבי האינפורמציה והרכילות שמגיעה אלינו בקביעות. וכאן גם המקום לבקש מכל מי שמעוניין להצטרף לרשימת הכותבים לפנות אלי ואצרף אתכם בכיף. (גם כאלה שכבר לא כותבים מסיבות אלה ואחרות),

תודות ענקיות שלוחות לכולכם. ובאמת כל הכבוד.

דורית בסו

שאלתא (תזכורת)

לפני זמן מה קיבלנו הודעה ביטחונית משמחת ואף פורסמה בעלון זה על כך שבטחון כפר-הנשיא קיבל ג'יפ בטחון חדש ונוצץ. בתמימותי חשבתי שהוא מיועד לשמירה, שלא כקודמו שלא עמד לרשות השומרים. שאלתי – מדוע ג'יפ הביטחון לא ממלא את ייעודו ומשמש את השומרים משעה 19:00 בכל ערב?

שבי

תשובה לשאלתא

לשאלתך החזרת על עצמה מאז הג'יפ הראשון, ישנה אותה תשובה שנענתה לך כבר בפעם הראשונה. ואם היא לא זכורה לך, ניתן למצוא את התשובה בארכיון.

תודה.
נתן ברק.

חגיגת אמנות בכפר

בשבת 10 ביוני 2006

בין השעות 10:30 – 13:30

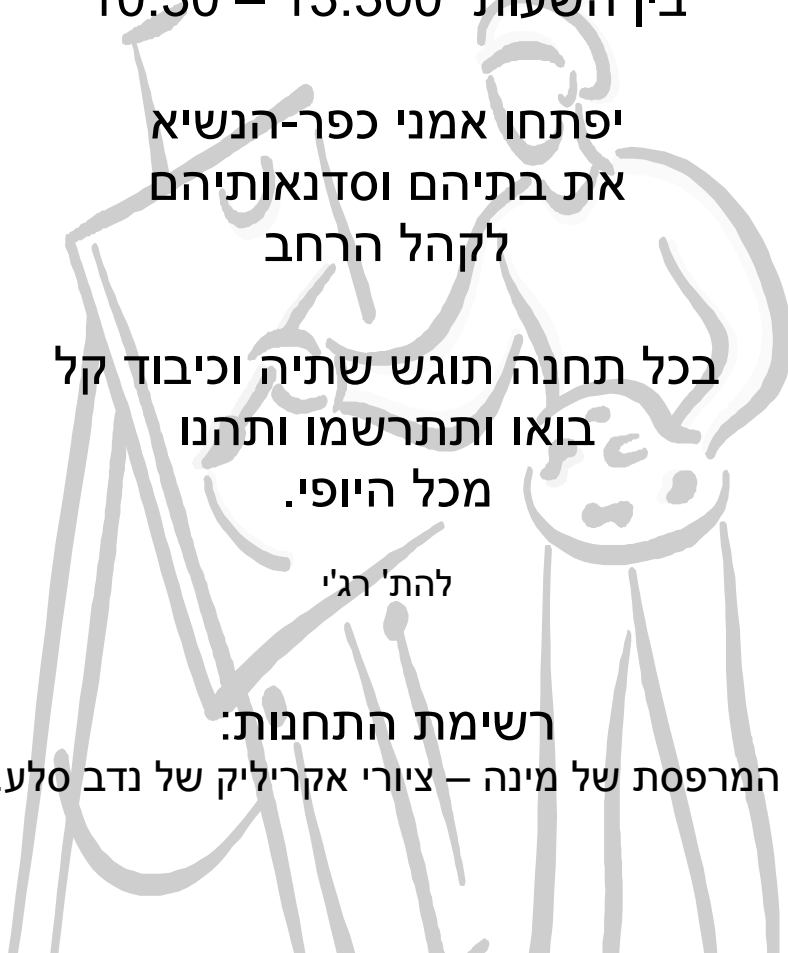
יפתחו אמני כפר-הנשיא
את בתיהם וסדנאותיהם
לקהל הרחב

בכל תחנה תוגש שתיה וכיבוד קל
בואו ותתרשמו ותהנו
מכל היופי.

להת' רג'י

רשימת התחנות:

1. על המרפסת של מינה – ציורי אקריליק של נדב סלע.

2. בגינה של שריטה – ציפורים ועבודות קרמיקה.
3. בצריף של ריני כ. - עבודות קרמיקה.
4. בבית של רונה – עבודות קרמיקה של רונה.
פסלים של תרצה בן-דויד
כלי קרמיקה של ג'נט.
5. סדנה של יעל נ. – עבודות קרמיקה.
6. סדנת אומן – ציורים חדשים של הנרי ב.י.
עבודות שונות של רג'י.
7. מסגריה – עבודות ברזל של שוני וו.
8. סטודיו של אריק ל. (על כביש המערכת) – עבודות באבן.
9. צריף של מרקי – ציורים חדשים.

ואהבת לרעך כמוך

כמה מילים על אמונה ויחסים שבין אדם לחברו

במסגרת מפגשי החברים והתושבים הזדמן לי להסב לשולחן ה'רוחני' בחברת אלינועה, נָשֶׁר, דויד ומרים אלמן, קבוצה בה נידונה שאלת האמונה והשלכתה על חיי היום-יום בקיבוץ. ראשית, מקובל עלינו העיקרון הבסיסי שאיש באמונתו או באי-אמונתו יחיה. עבדכם הנאמן, למשל, לא היה רוצה לחיות במצפה או יישוב קהילתי שכל חבריו חייבים להתפלל באותו בית-כנסת. וישנם לא מעט כאלה: יישובים שאי אפשר להתקבל אליהם אלא אם כן אתה חבר באותה כת ושותף קנאי לאותה דרך אחת ויחידה – חבורות שאמונתן באה לידי ביטוי במדיטציה כזו או אחרת, חבורות של בעלי תשובה, אנשי אימן, וכו'. מבחינה זו, עדיפה בעיני הדרך היהודית עתיקת-היומין, המנוסחת על הצד הטוב ביותר בבדיחה הידועה: "שים יהודי אחד על הירח והיו לך שני בתי-כנסת לפחות, אחד שהוא מתפלל בו ואחד שהוא אינו מתפלל בו."

אינני דתי או בעל תשובה, אלא מגדיר את עצמי כאדם מאמין וירא שמיים. הדת, מבחינתי, כל דת, היא שררה, מוסדות וממון, מִסְחור האמונה. אמי, זיכרונה לברכה, ניצולת שואה שבאה מבית דתי, ממשפחה שומרת מצוות לכל דבר, הקפידה להדליק נרות בערב שבת. פעם, כששאלתי אותה מדוע היא ממשיכה לעשות זאת, ענתה לי: "בשבילי אלוהים נשרף יחד עם בני משפחתי בקרמטוריום, אז אני מדליקה נרות שבת כדי לשמור משהו מן המסורת של הבית." ההליכה לבית-הכנסת נועדה עבורה לתכלית אחת ויחידה: תפילת יזכור. אבי, זיכרונה לברכה, בנו של חזן בכפר בסלובקיה ובוגר גימנסיה עברית,

עלה ארצה ב-1936, והאהבה העזה, הבלתי מתפשרת לשפה העברית ולספר הספרים היתה תמצית הציונות שלו; כך שלא גדלתי בבית דתי ['אדוק', בשפת שנות החמישים], אלא במשפחה שומרת מסורת [המילה 'חילוני' לא הייתה קיימת בלקסיקון אז]. התחלתי לצום ביום כיפור בגיל אחת עשרה, בשנה שבה הפסיק אבי ללכת לבית-הכנסת משני טעמים: א. מפני שדיברו שם ללא הרף על כספים ועסקים גם בשבתות ובימי חג; ב. מפני שכל מקומות הישיבה בבית-הכנסת היו תפוסים דרך קבע בידי בעלי החזקות שיכלו להרשות לעצמם לרכוש אותם. ["לא יהיו לך שני אלוהים. לא תעבוד את אלוהים ואת הממון," אמר בשעתו רב עממי אחד, עלם חמודות, ישוע שמו, ובצדק]. רק כעבור שנתיים, כשהגעתי לגיל בר-מצווה, חזרנו להתפלל, אבל בבית-כנסת אחר, עני יותר, שכל מתפלליו יכלו להרשות לעצמם מקום ישיבה בו חינם אין כסף. לצערי, בית-הכנסת שילד אהבתי ללכת אליו עם הורי בחגים ולפעמים גם בשבתות, אינני מוצא את מקומי בו היום. השחרית המקוצרת שלי, כולל שינויים ותוספות שאני מכניס בה, היא תפילת יחיד, השכם בבוקר, ואם מזדמן לי להתפלל ביער – אין

מבחינתי למעלה מזה. מפני ש"המקום", אחד משמותיו של אלוהים, הוא לא רק המקום שאתה נמצא בו בכל אשר תלך, אלא בראש ובראשונה הטבע. זה בית התפילה שלי. שם, אם כי לא תמיד, אתה יכול לחוש הרמוניה עם הסובב אותך וקירבה אל אותה ישות חובקת-כל: קרא לה אלוהים, קרא לה באיזה שם שתראה.

אני מודה ומתוודה שאינני יודע מה הן כל אותן תרי"ג [613] מצוות, וייתכן שאת חלקן אני מקיים בבלי דעת. אבל המצווה החשובה מכול בעיני, ואמרת זאת בשיחה שהתפתחה סביב השולחן ההוא, היא הציווי של הלל הזקן: "ואהבת לרעך כמוך", שתרגומה לאנגלית הוא משום מה: "ואהבת לשכנך כמוך". ללא קיום אמירה זו הלכה למעשה – כל הדתות וכל האמונות גם יחד ערכן כקליפת השום. וזה קשה מנשוא, אוי כמה זה קשה. פירושו של דבר מאבק יום-יומי באגו ובצרכים האישיים של כל אחד ואחד מאיתנו תוך ניסיון לעשות הכי טוב שיש לאיל ידנו לעשות למען בני משפחתנו, חברינו, בעלי החיים שברשותנו, ובעצם – למען כל הסובב אותנו, עיר, כפר וטבע, למען אקולוגיה בריאה. ה"רע" או ה"שכן" חד הם, וכשמדובר בקיבוץ או ביישוב קטן – על אחת כמה וכמה. פירושו של דבר קבלת האחר, השונה, קבלת מי שאמונתו אחרת, מי שאינו מאמין כלל, מי שאורח חייו שונה, יצירתי יותר מיצירתי וחריג אולי, כל עוד אין בכל זה כדי לפגוע במרקם החברתי ובכללי יסוד מוסכמים, בקודים בסיסיים של התנהגות בין אדם לחברו בקרב חברי ותושבי הקיבוץ. לא כפייה, לא בוז ולא לגלוג, חס וחלילה, אלא קבלה. ויתרה מזו – עזרה הדדית, ערבות הדדית. מכל אחד לפי יכולתו לכל אחד לפי צרכיו, כמאמר הפסוק הישן והטוב. כל אחד מאיתנו יכול, עם מעט רצון טוב, להקדיש ולו כמה שעות בשבוע, לזולת – לסייע לו בדרך זו או אחרת. מפני שבסופו של דבר, כל אחד מאיתנו הוא 'אחר', 'שונה', אינדיבידואל, כל אדם הוא עולם ומלואו, כך שקבלת האחר היא בסופו של דבר קבלת עצמך, וללא קבלה כזו לא תיתכן שום נתינה. והרי אמר כבר פרנסיסקוס איש אסיזי ברומן הנפלא של קזאנצאקיס, 'היחפן של אלוהים': "הניסים היחידים שאני מכיר הם ניסים של הלב."

ואסיים בכמה פסוקים מ"שירת עצמי" של וולט ויטמן: "אלוהי אני בפנים ובחוץ, ומקדש כל שאגע בו או שבי ייגע, ריח בתי-שחי אלה ניחוח ערב מתפילה, ראש זה עולה על כנסיות, כתבי קודש והאמונות כולם.... ולמין האנושי אומר, אל תדרוש בסוד אלוה, כי אני, הדורש בסוד כול, לא אדרוש בסוד אלוה [אין מערכת מונחים שתתאר כמה אני שלם עם אלוה]....למה אבקש לראות אלוה יותר מאשר ביום זה? דבר-מה משל אלוה אראה בכל שעה מן העשרים וארבע, ובכל רגע שבה.... אני מוצא מכתבים מאלוהים שנשמטו ברחוב, ואלוהים חתום על כולם, ואני משאיר אותם במקומם, כי אדע, בכל אשר אלך, אחרים בעיתם יבואו לעולמי-עד".

עודד פלד

בעקבי הזמן (פוטו רומן)

"תעלה למעלה ותחפש בעצמך", גערה סבתא חנה ביובל, כאשר שאל אותה אם יש לה צילומים מראשית ההתיישבות. יובל עלה לעליית הגג וכשפתח את קופסת הקרטון המאובקת הראשונה שנקרתה בדרכו מצא בתוכה מעטפה חומה ובה צרור צילומים ישנים. על המעטפה היה כתוב בכתב שחור וגדול: "צילומים-אברהם סוסקין". יובל לקח צילום והתבונן בו. ראה צילום ישן ובו נראים ילדים בגורן. הכול נראה כל כך מייצג עד שמטפורית זה כאב ליובל בשיניים. מאחור כתבה סבתא: "רחוב ראשי במשמר הירדן". רחוב ראשי עאלק. רחוב פתוח לנוף גבעות חשופות, צחיחות, כמו עיירת מערבונים מכסיקנית. הכול מדוד, ספור. הילדים נראים כאילו הם הילדים היחידים בארץ. אולי אפילו בעולם כולו. ושקט. שקט של צילומים ישנים שורה על הכול.

למטה, סבתא חנה ניקתה במרץ גדול את הבית. הזיזה רהיטים בקול רעש גדול בסלון, חבטה בכוח שטיחים בחוץ ואפתה עוגה. רוח קרירה נשבה לפתע והעלתה אבק בחצר. סבתא חנה נשאה עיניים מוטרדות לשמים, ראתה ענן כבד חולף ומיהרה להוריד את הכביסה מן החבל ונחפזה איתה הביתה, מהר לפני שתפרוץ הסערה.

יובל בחר עוד צילום מהערמה שלפניו, הסתכל בו בעיון רב וראה חבורה של נשים מסקלת שדה. צלע הר קירח. מסביב טרשים, שיחי צבר וקוצי ינבוט. קו ההר חוצה את הצילום באלכסון לשניים. הנשים עובדות בפנים חתומות, ידיהן העמוסות סלי אבנים, נמשכות בכבדות לאדמה, בעוד עיניהן הקשות מתריסות מבט אל הכינרת שמכחילה אליהן הבטחה צוננת. הקו האלכסוני כולא אותן והן נראות לכודות בין גורמי הנוף הקשים. רק בקצה התחתון של הצילום, בפינה השמאלית, נמוג באפרוריות הרקע, מלבין מפרש קטן ומכמיר את הלב מרוב געגועים למרחב, אל החופש.

רוזה המטורפת הצולעת של הכפר נמלטה לחדרה
מן הילדים שרדפו אחריה, ובעוד נשימתה הולכת
ונרגעת כתבה באותיות זפת שחורות על הקיר במטבח
הקטן שלה את הדברים הבאים: "רקמות חיינו השזורות
נפרמות תמיד בערב. כמו על להב האופק החותך בבשר
היום אורב הלילה לדעיכת הפרפרים. וכבר מליט האופל
בחופה שחורה את חיינו הממאנים וממשיכים. רק למטה
בתהום יתפתלו צמחי הזיכרון, על מצע רקב יפריחו שחר
חיזור לאיד, כמו פרח נובל בצד הדרך, כמו תמונה קרועה".

מתוך הערימה מציץ צילום. יובל מרים אותו ורואה
לוח מודעות. הודעה מהמזכירות- "הנידון: אספקה קטנה.
אנו שמחים להודיע לכל החברים שביום שלישי נתחיל
בסידור חדש: נחלק אך ורק את התלושים שישמשו
ככסף פנימי. לעת עתה נמשיך להשתמש בצריפון הקיים.
אבל בקרוב אנחנו מקווים לעבור למבנה מרכזי יותר. מעתה
ימצאו באספקה הקטנה גם כלי בית, שעד עתה חולקו על
ידי החצרן. עם ההעברה לבתים החדשים יחולק ציוד
כמו: דלי, מברשת וכולי. סיגריות לא נכללות בתקציב זה".

בחודש אוקטובר עולה תמיד רוח
מזרחית יבשה וחמה ממדבריות ערב,
נושבת על דשאים וגינות בחצר, שהיו
מכמישים ומצהיבים מנגיעת המוות של
המדבר. גם בעלי- חיים ובני אדם נעשו
מהירי חמה ועוינים איש את רעהו.
האוויר נמלא מדון.

מרטין, שמציץ בשעות הקטנות של הלילה אל חדרי החברים,
עומד מאחורי שיח ומציץ אל חלון כשהוא רוטט ממתח ותשוקה.
האוויר סביבו דחוס ביצרים משולהבים, וזרמים עכורים של כעס
וטינה כבושה הלהיטו את הדם שהיכה עכשיו בעוז בעורקיו.

יובל מתבונן בערימת הצילומים המצהיבים שלפניו
וחושב לעצמו- "עיצוב מעביר משמעות. תמיד. בכל
מדיום שתבחר התרבות האנושית להביע בו את עצמה,
יתקיים המתח הזה שבין אינסופיותה של המשמעות,
למוגבלותו הסופית של העיצוב. השניות הזאת (חושב
לעצמו יובל) נבראת ודאי מן ההכרח הבא- ללא עיצוב לא
תוכל המשמעות להתגלות, ללא המשמעות יהיה העיצוב
מוטל כערמת חומר חסרת משמעות. כמו הגולם מפראג
כאשר מחקו את אותיות המשמעות מעל מצחו".

הזמן כמו קפא מלכת בעליית הגג. יובל מציב מצלמה
על חצובה ומצלם בה את עצמו. בצילום, שפיתח אחר
כך, רואים את יובל אווז בידו צילום ישן. בצילום אפשר
להבחין באלכסנדר זייד עומד בברכת בוץ קטנה. פלג
גופו העליון עירום ושרירי. סביבו ילדים קולוניאליים
בהירים מתפלשים בבוץ. (יובל חושב) אלכסנדר זייד הוא
"אתר" בנוף הזיכרון, כמו ברכת הבוץ, כמו הילדים,

כמו הנוף השחור לבן של התצלום. הכול נראה כל- כך אנונימי ומרוחק, כמו צילומים מצהיבים בחוברת ישנה של ה"נשונל- גאוגרפיק".

סבתא חנה מניחה למטה תקליט בפטיפון הישן שלה ומקשיבה בעיניים עצומות: "ארבע העונות"- צלילים מפכפכים. יובלי מים נחפזים בנקיקי סלע. אצבעות רכות, מלטפות, של שמש מנחמת, באות מבעד לענפי ערבה צפופים, לפזז ברוך כתמי בהרות על פני הגן. ציפורים משתכשכות במי מזרקה, מתיזות טיפות מים זעירות לכל עבר. מדי פעם חולף, עובר, בריצה לא מבוהלת, ארנב, או עופר איילים רוטט על רגליו הדקיקות. ויוואלדי לוכד את הצלילים ומרסנם, ועם זאת מתיר לסבתא חנה ויובל להגיע ולו לרגע, לשיאים נרגשים של שגב הולך וגובר.

היה כבר לילה כשירד יובל למטה מן העלייה, ראשו עטור תלתלי אבק. יובל התבונן בעייפות אל הצילום הישן והמקומט שנותר בידו וראה בו את הצריף המפורסם שבאום ג'וני. ממרחק המאה שחלפה, נראים האנשים האלה שקפאו במקומם, כמי שהושלכו לפינות המאובקות והנידחות של הזיכרון. הם עומדים שם קפואים כולם, מלבד הפרש על הסוס שבמרכז התמונה, שסוסו זז לפתע, בדיוק בשנייה בה לחץ הצלם אברהם סוסקין על הדק המצלמה, ושניהם הסוס ורוכבו שטושטשו כך פתאום על רקע החדות הקפואה של שאר הדמויות, יוצרים איבחה חדה של תנועה בלב היסטוריה שקפאה בעוצם התהוותה.

בארכיון של הקיבוץ ישב יעקב ותיעד את קורות העתים של המקום לאורה העמום של מנורת שולחן ישנה. במשך שנים הוא כותב כך את תולדות הישוב: לידה, גיוס לצבא, יציאה וחזרה מחו"ל, למודים, נישואין, גירושין, עזיבה, קבורה. בתחילה כתב בעט ציפורן בעשרות מחברות שלאחר מכן כרך בכריכה קשה. לאחר הרבה זמן עבר להדפיס במכונת כתיבה ישנה. רק עכשיו משקיבל מחשב ישן, תרומה מהנהלת- חשבונות שעברה למחשבים חדשים, חש ברטט ענוג, שהיטיב להסתיר מכולם, מכך שסוף סוף הגיע אל המנוחה והנחלה. יעקב ידע היטב שהמקום הזה על אלפי המסמכים האצורים בו במאות תיקים סדורים בשורות של ארונות כהים, הוא המחסום האחרון שמגן על הקבוץ מפני הכאוס המבקש להשתלט על העולם.

יובל נכנס לחדרו, ניער את תלתליו מן האבק, נטל נעץ והדביק את הצילום על הקיר מעל למיטתו. מאותו היום כל מי שנכנס לחדרו של יובל הבחין מיד בצילום הישן מעליית הגג של סבתא חנה, ובו רואים את הצריף באום- ג'וני. התמונה מוארת ברובה, אך קיימות בה גם פינות אפלות, צופנות הבטחה לשלדים שעוד יגיחו בעתיד לבוא. בצריף בקומה העליונה שני חלונות, אחד מוגף ואחד פתוח אל המרחב. הכול חשוף ומצפה. הכול בראשיתי, לא נגוע. עדיין לא מקולקל.

דודו פלמה

נזכור			
טו	בסיון תש"ס	18.6.00	מוסי המאירי
כא	בסיון תשנ"ז	26.6.97	יוספה שוורצמן

חדשות האקונוולוגיה 17 'om

אובך, זריעת עננים וגשם מלאכותי (בעזרת אנציקלופדית אינטרנט "ויקיפדיה")
 זריעת עננים היא שיטה להגברת הגשם או לגרימת משקעים על ידי יצירת נקודות עיבוי מלאכותיות בעננים. מאחר וגשם הוא מקור זול למי שתייה, השקייה ושאר צורכי ה אוכלוסייה, נעשו נסיונות להגביר את ירידת הגשמים. זריעת עננים מגבירה את ירידת הגשמים על ידי עיבוי אדי המים בעננים והפיכתם לטיפות. התופעה מתרחשת רק אם קיימים באוויר חלקיקים **מיקרוסקופיים** - הנקראים בשפה המקצועית אירוסולים שסביב כל אחד מהם נוצרת טיפה. אירוסול יכול להיות גרגיר זעיר של אבק צמחים, חלקיק **אבק**, **חרסית** או **מלח**, לעיתים קרובות גם חלקיקים מזהמים הנפלטים לאטמוספירה כגון חלקיקי זיהום מוטורי. כל אלה משמשים כ"נבטי קיפאון" שסביבם נצמדים אדים עד להפיכתם לטיפות מים המסוגלות ליפול. זריעת עננים מוסיפה אירוסולים לאוויר ובכך מגבירה את היווצרות הטיפות אשר יורדות כגשם.

משנות ה-50 של המאה הקודמת, ובמשך קרוב לשלושים שנה, בוצע פרויקט לאומי בשלושה שלבים: "ניסויי ישראל 1", "ניסויי ישראל 2" ו"ניסויי ישראל 3", עד אשר נקבע כי **יודיד הכסף** (תרכובת של **כסף** ו**יוד**) הוא היעיל מכולם לצורך השגת המטרה. יודיד הכסף מסוגל למשוך אליו את אדי המים ולקשור ביניהם באופן יעיל ליצירת טיפות גשם. באמצעות **תנורים**, **רקטות ומטוסים**, נזרע החומר בעננים, והוותיקים שבינינו עוד זוכרים בוודאי את ההוראות שבערבי החורף, הרדיו היה משמיע ל"מפעילי התנורים להגברת הגשם". היום ידוע שרק אחרי הסדרה השלישית של הניסויים, נקבע שחלקיקי של "יודיד הכסף" הם הם היעילים ביותר לגרימת עיבוי העננים עד לירידת הגשם המלאכותי הנכסף.

אחד מסימני השינויים האקלימיים העוברים על כדור הארץ הוא האובך אשר כמעט מידי יום ביומו, מכסה את אזורנו וגורם לקשיי נשימה והחמרת מחלות ריאה. יש בידי המדינה האמצעי היעיל ביותר ואולי אף היחיד לפיתרון בעיית האובך על ידי גשם מלאכותי שיוריד את האובך אל הקרקע. אין להבין מדוע בבייג'ין זה אפשרי ואצלנו הרשויות אינן עושות זאת או לפחות מספקות הסבר הגיוני וקביל.

ידיעות ומבזקים מן הארץ והעולם

- בחודש מאי, הממשלה החליטה על אימוץ מדיניות פיתוח בר קיימא ופירטה שורת מטלות והמשרדים הציגו תוכניות אסטרטגיות אך ללא תוכנית יישום. החלטה דומה נתקבלה לפני שלוש שנים ושמחה רבה אחזה את הארגונים למען הסביבה בישראל. דו"ח מבקר המדינה שופך מים צוננים על ההתלהבות, שכבר הצטננה ממילא. המבקר גם מצא ששום משרד ממשלתי לא החליט על משימות לביצוע מיידי ועל מדדים להערכתן.

- אחת המסקנות המרכזיות של המבקר היא, שבמקום להתפזר על פני 80 מטלות שונות, יש לבחון התמקדות בשניים- שלושה נושאים מערכתיים שלהם נגיעה לתחומי פעולה של כמה משרדים. למשל, איכות האוויר, משק האנרגיה ומשק המים. בד בבד יוטל על כל משרד לטפל בנושא או שניים הנמצאים בתחום אחריותו.

- עמותת "אדם טבע ודין" הגישה תביעה בסך 5.3 מיליון שקל, נגד חברת "חיפה כימיקלים" לבית המשפט המחוזי בתל אביב. התביעה הוגשה בעקבות הפרת התחייבותה של חיפה כימיקלים ולהקים מתקן לטיפול בשפכי מפעלה העמותה זכתה. ההסכם נחתם וקיבל תוקף של פסק דין. בהסכם, התחייבה חיפה כימיקלים להקים מתקני טיפול לשפכי מפעלה, לעמוד בתקנים ולבצע פיקוח וניטור של מזהמים. עד היום נמשכת הפרת ההסכם ו"אדם טבע ודין" מבקשת מבית המשפט להורות לחיפה כימיקלים לשלם לה פיצויים.

- השר החדש לאיכות הסביבה הוא גדעון עזרא ובהצהרתו הראשונה, הוא השמיע כוונות לפעילות נמרצת: "על התעשייה בישראל להפנים את חשיבות נושאי איכות הסביבה. מפעל שיזהם יעמוד למשפט ובמקרים חריגים לא אהסס להוציא צווי סגירה".

- לראשונה מאז 1991 בארה"ב: ירידה בפליטות פחמן דו חמצני משימוש באנרגיה. פליטות פחמן דו חמצני שמקורן בשימוש באנרגיה הן מדד טוב לכמות ולשיעור השינוי בפליטות גזי החממה בארה"ב, משום שהן מהוות 81% מפליטות גזי החממה במדינה.

אשמח לקבל תגובות והצעות
ד' ק

שלום

ללקוחות העסקיים של כנרת תקשורת

שירות אלבומי תמונות:

בתקופה האחרונה עמלנו קשות על פיתוח שרת לינוקס חדש המותקן בחוות השרתים בכנרת תקשורת. השרת משמש כשרת מולטימדיה וכולל מודול מרכזי של ניהול אלבומי תמונות וירטואליים באינטרנט. השרת מאפשר לכל אחד מכם וללקוחותיכם, להעלות את התמונות שצילם במצלמה שלו לאינטרנט ולבנות אלבום תמונות וירטואלי מקצועי, בצורה פשוטה אך מאוד מתקדמת מבחינת אפשרויות הניהול שלו.

המערכת מאפשרת לכל משתמש להירשם בחינם ולקבל זכויות לפתיחת אלבומי תמונות ללא הגבלה, כל משתמש יכול לנהל באופן מלא את אלבומי התמונות שלו וגם כל תמונה בנפרד (גודל, רזולוציה, כיוון וכו...). המערכת מאפשרת לכם להעלות חבילת תמונות בכל מיני גדלים ורזולוציות והיא כבר תסדר אותם בגודל המתאים. ממשק ידידותי עם תמיכה בעברית וניהול מתקדם להעלאת תמונות ע"י תוכנת שלט רחוק חכמה בג'אווה ניתן לחסום חלק מהתמונות ו/או האלבומים שיהיו זמינים לצפייה רק לחברים שלכם ע"י סיסמה ייחודית. ניתן לראות אלבומי תמונות של אחרים בצורה של תמונות בודדות או דרך מצגת תמונות אוטומטית.

השירות הנ"ל ניתן חינם, ללא הגבלת נפח, לכל גולש אינטרנט במטרה לפתח את תחום המולטימדיה באינטרנט. אם יש לכם אתר אינטרנט אישי, תוכלו

לבנות אלבום תמונות וירטואלי על השרת שלנו וליצור קישור ישיר לאלבום שלכם מהאתר האישי שבניתם, כך שהגולשים שלכם יחשבו שהאלבום הוא חלק אינטגרלי מהאתר שלכם.

כניסה, רישום, הקמת אלבומים וצפייה בקישור:

<http://gallery.kinneret.co.il>

שימוש מהנה.

עדי וצוות התמיכה של כנרת תקשורת

(אגב, למעוניינים קיים שם אלבום התמונות של מסע ButtWiser – מסע האופניים חרמון-אילת של חלק ממשוגעי הרכיבה בכפר הנשיא, אפריל 2004 - דוד אלמון)

במקום דו"ח על מהירות מופרזת

ישראל העיף מבט מהיר אל הספידומטר לפני שהאט. המחוג הראה 105 במקום שבו מותר לנסוע עד 60 קמ"ש. זו הפעם הרביעית שהוא נתפס על מהירות בשנתיים האחרונות. איך זה יכול לקרות לו, חשב? הוא שמע את כריזת השוטר בניידת שהופיעה לפתע במראה. השוטר הורה לו לעצור בצד. ישראל האט את רכבו ועצר בשולי הדרך והניידת מאחוריו. ישראל הביט במראת הצד וראה את השוטר יוצא מן הניידת ופוסע לעברו. עוד מבט לעבר פניו של השוטר וכולו נתמלא פליאה. הרי זה יעקב, אחד המתפללים מבית הכנסת. הוא פוגש אותו כל שבת והם מברכים זה את זה בברכת שבת שלום. הוא לא ידע שיעקב מתנדב במשטרת התנועה. במדים יעקב נראה אחרת. עתה חש הקלה.

חיש מהר יצא ישראל מרכבו וקידם בברכה את יעקב, "שלום יעקב, אני מופתע לראות אותך כך במדים".

"שלום ישראל" השיב יעקב בארשת פנים רצינית.

"אני מניח שתפשת אותי על חם כי **אני ממהר הביתה**. אשתי והילדים מחכים לי".

"כן, אני מתאר לעצמי" ענה ראובן כמעט בלחש.

"אתה יודע, בימים האחרונים עבדתי עד מאוחר ועתה אני ממהר הביתה וכנראה לא הקפדתי הפעם על המהירות המותרת" אמר ישראל בצורה מבודחת.

השוטר לא ענה ועלעל בפנקס הדו"חות.

"אתה יודע, אשתי טלפנה ואמרה לי משהו על עוף בתנור ותפוז"א חמים לארוחת ערב, אתה יודע למה אני מתכוון?"

"כן אני יודע למה אתה מתכוון, אני גם יודע שיש לך עברות קודמות רבות" סח יעקב.

אוי ואבוי, חשב ישראל לעצמו, זה הולך להיות לא טוב. הוא בטח ירשום לי דו"ח. צריך לשנות גישה.

"על מה עצרת אותי, יעקב?"

"105 קמ"ש. האם תואיל בבקשה לשבת ברכבך?"

"רגע, חכה רגע יעקב, אני הסתכלתי בדיוק במד המהירות ובקושי נסעתי 80" שיקר ישראל, העיקר שלא לקבל דו"ח.

"בבקשה ישראל, לך שב ברכב" ביקש יעקב בנימוס.

ישראל חש נבוכ, נכנס לרכבו וטרק את הדלת בתסכול. הוא הביט במראה לעברו של יעקב וראה אותו רושם בפנקסו.

למה הוא לא ביקש ממני רשיונות, תמה ישראל, איך זה יכול להיות? החרא הזה רושם לי דו"ח? מעניין איך תהיה הפגישה בינינו בבית הכנסת? איזה פרצוף יהיה לו לעמוד מולי?

דפיקה קלה על שמשת החלון קטעה את הרהוריו של ישראל. הוא הסב את פניו וראה את יעקב מסמן לו לפתוח את החלון כשהוא מחזיק בידו דף מקופל. ישראל פתח את החלון כדי חריץ קטן. יעקב השחיל דרכו את הניר המקופל ופסע חזרה אל הניידת מבלי לומר מילה.

ישראל חשב לעצמו, מעניין כמה יעלה לו הקנס, הפעם, ופתח את הדף. רק רגע, מה זה? בדיחה? זה לא דו"ח, וישראל קרא:

'ישראל היקר, לפני שנתיים היתה לי בת. היא היתה בת 6 כאשר נדרסה למוות. אתה ודאי מנחש שהיה זה נהג אשר נסע במהירות מופרזת. הוא קיבל קנס קטן ו- 3 חודשים בכלא. כעת הוא חופשי לחבק את אשתו ואת שלוש בנותיו. לי היתה בת אחת ואני צריך לחכות עד שאגיע לשמיים כדי שאוכל לחבק אותה שוב. מאות פעמים ניסיתי לסלוח לנהג ההוא. מאות פעמים אני מנסה לסלוח לנהגים כאלה, ואפילו עכשיו, איתך. אז תסלח לי, ישראל, ותיסע לאט כי יש לי עוד בן אחד בלבד ואני פוחד עליו מאד מאד'.

ישראל הרים את מבטו מן הכתב והספיק לראות את יעקב נוסע במורד הרחוב. הוא הביט בו עד שנעלם.

הוא נותר לשבת נטוע במקומו עוד דקות ארוכות מהרהר בדברים שקרא ואז התניע את רכבו והחל לנסוע אט אט אל ביתו כשבליבו תפילה, רק לראות, לחבק ולחוש שוב את אשתו וילדיו.

הוא ראה אותם בדמיונו מחייכים וצוהלים לקראתו והדמעות זלגו מעיניו. הם לא הבינו מדוע היה נסער ונרגש כל כך כשהגיע הביתה...

**החיים יקרים מפז – בואו כולנו ננהג בזהירות בבקשה.
בואו נמנע צער וסבל מיותרים.**

בואו ניסע בשיא הזהירות כדי שכולם יזכו לפגוש את כולם!

ועוד בקשה קטנטנה – נא להעביר את המסר החשוב הזה הלאה. תודה!

קיבלה במייל ומסרה לפירסום: דורית בסו.

רשימת שומרים לשבוע 9/6 עד 15/6

שם	תאריך	יום
דני פרידלנדר	9/6	שישי
רפי פרנק	10/6	שבת
גילי קולינס	11/6	ראשון
מיכי קורן	12/6	שני
לי קפלן	13/6	שלישי
ראג'ן קיטה	14/6	רביעי
בריאן קפלן	15/6	חמישי

ספרים חדשים בספריה

שם הספר	שם המחבר	תיאור התוכן
נירנברג 1946	לאון גולדנסון	הראיונות הגנוזים עם פושעיהמלחמה הנאצים.
מולדת	ר.א. סלבטורה	טרילוגיית "האלף האפל" עולם פנטזיה
גלות	ר.א. סלבטורה	טרילוגיית "האלף האפל" עולם פנטזיה
שהות	ר.א. סלבטורה	טרילוגיית "האלף האפל" עולם פנטזיה
אומן השיר	אורסון קארד סקוט	רומן לנעורים
הצל של אנדר	אורסון קארד סקוט	רומן לנעורים
בובות צללים	אורסון קארד סקוט	רומן לנעורים
הצל של הענק	אורסון קארד סקוט	רומן לנעורים
טקסטיל	אורלי קסטל-בלום	רומן
מודיעין – הלכה למעשה	יעקב עמידרור	
ארוכה הדרך למטה	ניק הורנבי	רומן
מוכר הספרים מקאבול	אופנה סירסטאד	רומן - החיים בקאבול

שם הספר	שם המחבר	תיאור התוכן
The Magician's Death	Paul Doherty	14thC.English Crime
Chill Factor	Sandra Brown	Suspense novel
Not the End of the World	Kate Atkinson	Short stories
All Families are Psychotic	Douglas Coupland	Novel
Golden Buddha	Clive Cussler	Thriller novel
Ireland	Frank Delaney	Historical novel
Hybrasil	Margaret Elphinstone	Novel
Dead Famous	Ben Elton	Funny thriller

Dreamcatcher	Stephen King	Novel
If Nobody Speaks of Remarkable Things	Jon McGregor	Novel contemporary Britain
As It Is in Heaven	Niall Williams	Novel
The Historian	Elizabeth Kostova	Novel, Dracula updated
Coastliners	Joanne Harris	Novel of Breton Island
The Shadow of the Wind	Carlos R. Zafon	Spanish novel
The Glass Palace	A. Ghosh	Asian novel
The Lincoln Lawyer	Michael Connelly	Courtroom drama
The Ambler Warning	Robert Ludlum	Thriller novel
Lifeguard	James Patterson	Audio recording on 7 CDs

